

Защото, като съобщава на Золотовича презъ есента на 1843 г. за излизането на единъ кралски указъ, съгласно който всички гръцки емигранти, застѣпници на неосвободенитѣ области, трѣбвало да се организуватъ и запишатъ въ особенъ списъкъ, за да избератъ своитѣ представители за Народното събрание, Селимински бележи: „Това направиха епиротитѣ, тесалийцитѣ, критянитѣ и македонцитѣ. Само ние българитѣ сме въ бездействие. И не само че никой не подбужда българитѣ да се сплотятъ, но, напротивъ, нѣкои предлагатъ да се присъединимъ къмъ другитѣ колонии. Това е неумѣстно, безчестно и вредно. Но Божието провидение не ни напусти“. Селимински и този пѣтъ ще се раздвижи и ще намѣри правилната линия на поведение. Той не само ще дава съвети, но ще хване и съ здрава ръка едно дѣло, което обещава нѣщо добро за отечеството му.

2. ТРАКО-СЛАВЯНСКИ КОМИТЕТЪ. — Касае се да бжде призната българската народностъ като нѣщо независимо, като особенъ етнически елементъ и особена християнска областъ подъ Турция, за да се допустне и неинъ представителъ въ законодателното гръцко събрание, гдето трѣбва да бждатъ защитени нѣкакъ права и жизнени интереси на поробенитѣ. И самитѣ гърци сж искали да включатъ българитѣ въ сферата на своята национална концентрация, основана на вѣрско единство и върховна черковна управа, и по-буднитѣ и далновидни българи сж намирали за полезно едно таково представителство, като внимание къмъ тѣхнитѣ заслуги и тѣхната предстояща задача. Ако Раковски готви по това време възстанието си въ Браила въ споразумение съ революционеритѣ отъ Критъ и Тесалия и подъ ръководството на една атинска централа, колко повече се е налагала задружна работа на самия Селимински, и то при една напълно лоялна задача? И толкова по-странно е, че не нѣкой другъ, а самъ Раковски, организаторъ на едно тайно съзаклетие между българи и гърци въ Ромъния презъ 1842 г., ще обвинява по-късно Селимински или изобщо членоветѣ на българския комитетъ, подготвилъ участие на българитѣ въ атинския парламентъ, въ нѣкаква изневѣра къмъ народността ни. Въ съзнанието на Селимински нѣма нито поменъ отъ желание да се елинизиратъ българскитѣ емигранти. Напротивъ, целта му е да откъсне сънародницитѣ си въ